

רע"פ 35/15 - דרור בן ארבון נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 35/15

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקש:

דרור בן ארבון

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת עיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בתיק עפ"ג 222-09-14 שניתן ביום
01.01.2015 על ידי כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

בשם המבקש:

עו"ד נירה בן דוד

בשם המשיבה:

עו"ד טליה נעים

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ג' כנפי-שטייניץ, י' מרזל וא' רומנוב), בעפ"ג 2222-09-14 מיום 3.11.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר הדין שהושת עליו בפסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' גורדון) מיום 3.7.2014.

1. ביום 9.8.2011 הוגש נגד המבקש כתב אישום הכולל שישה אישומים ומייחס לו עבירות על חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מע"מ) ועל פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). על פי הנטען בכתב האישום, במקביל לעבודתו כשכיר במשרד המסחר והתעשייה בירושלים, החל המבקש בשנת 2004 לספק באופן פרטי שירותי הסעות, אם כנהג ואם באמצעות נהגים אחרים מטעמו או קבלני משנה. במסגרת עיסוק זה, סיפק המערער שירותי הסעה לחברת "מיקוד" ולעמותת "תימורה" (להלן: החברות). במהלך השנים 2004-2009 העלים המבקש תקבולים בסכום כולל של 1,396,374 ₪, אותם קיבל מהחברות, במטרה להתחמק מתשלום מס הכנסה ומע"מ. כחלק מכך, מסר המבקש לחברות חשבוניות פיקטיביות, לא הגיש דו"חות מס הכנסה ומע"מ הנוגעים לעיסוקו בהסעות, ולא דיווח לרשויות המס על תחילת עיסוקו בהסעות.

2. ביום 22.1.2014 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו המבקש יודה בעובדות כתב אישום מתוקן, ממנו יימחקו אישומים 1-2, והמשיבה תטען לעונש של 11 חודשי מאסר בפועל. על יסוד הודאתו ובמסגרת הסדר הטיעון, הורשע המבקש בכל אחד מן האישומים 3-6 בכתב האישום בעבירות של מרמה, ערמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודה, מרמה, ערמה ותחבולה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ ואי הוצאת חשבונית מס לפי סעיף 117(א)(13) לחוק מע"מ.

ביום 3.7.2014, נגזר דינו של המבקש. בית משפט השלום קבע כי מעשיו של המבקש, לפי כתב האישום המתוקן, נמצאים ב"גרעין הקשה" של עבריינות מס, נוכח העלמת הכנסות בהיקף משמעותי של ₪ 1,191,020 וכאשר גובה המס ממנו ניסה המבקש להתחמק עומד על סך של ₪ 140,303, לצד שימוש באמצעי הונאה ומרמה לשם הסוואת פעילותו על ידי רכישת חשבוניות פיקטיביות אותן העביר ללקוחותיו. על כן, ובשים לב לסכום המס ושנת המס, העמיד בית המשפט את מתחם העונש ההולם לכל אחד מאישומים 3 ו-6 על שלושה עד שבעה חודשי מאסר, קנס בין 10,000-15,000 ₪ ומאסר מותנה; והעמיד את מתחם העונש ההולם לכל אחד מאישומים 4 ו-5 על חמישה עד 12 חודשי מאסר, קנס בין 17,000-40,000 ₪ ומאסר מותנה.

בקביעת עונשו של המבקש נתן בית משפט השלום משקל להתרשמותו כי על אף שהמבקש הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הוא לא הביע חרטה כנה, אמתית ומלאה; לחלופי הזמן מביצוע העבירות ועד להכרעה; להעדרן של הרשעות קודמות; לטענה, שלא הופרכה, לפיה המעשים נחשפו ביוזמת המבקש; למאמצי המבקש להסרת המחדלים, ובכלל זה להסדר השומה שערך המבקש ותשלום חלק מחובו; לנסיבותיו האישיות של המבקש; למצב הליכי האכיפה לגבי מעורבים אחרים, אף שהטענה לאכיפה בררנית לא בוססה במלואה; לחומרת המעשים; לעובדה כי בעת ביצוע המעשים היה המבקש עובד ציבור ונושא תפקיד בכיר במשרד ממשלתי. לאור שיקולים אלו, בית משפט השלום השית על המבקש את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך שבעה חודשים, בניכוי ימי מעצרו, מעצר מותנה לשלושה חודשי מאסר למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר וקנס בסך 27,000 ₪, או 130 ימי מאסר תמורתו.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על גזר דינו וביקש להקל בעונשו, בין השאר, בהסתמך על תסקיר שירות המבחן, ומאחר שהסדר הטיעון לא כלל מרכיב של קנס והמאסר בפועל שנפסק בצירוף תקופת המאסר שנקבעה חלף הקנס, עולים על רכיב המאסר בפועל עליו הוסכם בהסדר הטיעון.

בפסק דינו מיום 3.11.2014 דחה בית המשפט את הערעור וקבע כי בנסיבות המקרה, סוג העבירות, מספרן והימשכותן יש הצדקה להשית על המבקש מאסר בפועל, על אף המלצתו של שירות המבחן ועל אף השיקולים לקולה עליהם עמד בית משפט השלום. באשר לרכיב הקנס, נקבע כי אמנם הסדר הטיעון לא כלל רכיב זה במפורש, אך אין מדובר ברכיב חריג והמשיבה טענה לכך במסגרת הטיעון לעונש ובמועד זה לא באה כל מחאה או טענה מצדו של המבקש.

ביום 1.1.2015 הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצועו של פסק הדין שנדחתה על ידי בית משפט קמא.

4. על כך נסבה בקשת רשות הערעור שבפני, במסגרתה הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע.

המבקש העלה שורה של טענות הנוגעות להכרעת הדין. נטען כי המבקש עבד כמנהל בחברת הסעות בבעלותו של מר עופר ארד, וכי ארד הוא שהזמין את החשבוניות המזויפות; נטען לייצוג לא הולם, באשר לטענת המבקש הוא נפגש עם הסנגור הציבורי רק חמש דקות לפני מועד הדיון בפני בית משפט השלום, ומאחר שלא הוגש ערעור על הכרעת הדין, אלא על חומרת העונש בלבד בשל מינוי סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית לעניין זה בלבד; נטען כי המבקש חתם על הודאתו השנייה מכיוון שחש כי הוא נתון בלחץ; כי המחדל הוסר ברובו והמבקש שילם את מרבית חובו; וכי בית משפט קמא לא התייחס לטענת ההגנה בדבר אכיפה בדרנית ולטענת הגנה מן הצדק. לטענת המבקש הבקשה דן מצדיקה מתן רשות ערעור בעניינו, באשר בהסדר הטיעון הגבילה עצמה המשיבה לעונש מירבי של 11 חודש מאסר בפועל מבלי שצוין מרכיב הקנס ולא היה מקום להחמיר בעונשו נוכח נסיבותיו האישיות כבעל משפחה ואב לילדים קטינים.

5. אומר בקצרה, כי איני רואה להיעתר לבקשת רשות הערעור.

ראשית, בקשת רשות הערעור הוגשה באיחור, וספק אם בנסיבות המקרה ישנה הצדקה להיעתר לבקשה להארכת מועד.

שנית, על אף שהמבקש הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ועל אף שהמבקש ערער לבית משפט קמא על גזר דינו בלבד, בבקשה שלפני ובטיעוניו בדיון שהתקיים ביום 11.1.2015, טען המבקש נגד הכרעת הדין. למעשה, המבקש עותר בגלגול שלישי לאפשר לו לחזור בו מהודאתו הן במשטרה והן בבית המשפט תוך שהוא מעלה טענות שלא נידונו כלל בפני בתי משפט קמא. אין להתיר למבקש שינוי חזית קיצוני כגון דא בגלגול שלישי, ולא מצאתי כי המבקש עומד בתנאי הפסיקה לגבי חזרה מהודיה, מה עוד שענייננו בהודיה שעברה כבר שתי ערכאות.

המבקש תלה שינוי זה בכשל הנטען בייצוג. כעולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, טענה זו הועלתה לראשונה בשלהי הדיון בפניו על ידי המבקש עצמו. אלא שלא הובא כל בסיס לטענה זו ולא נשמעה עמדתם של שני הסניגורים שייצגו את המבקש, בפני בית משפט השלום ובפני בית המשפט המחוזי.

שלישית, למרות המחלצות המשפטיות שניסה המבקש לשוות לבקשתו, הרי שהיא לא מעוררת כל סוגיה משפטית החורגת מעניינו הפרטני ולא מצאתי כי המבקש הצביע על חשש של ממש כי נגרם לו עיוות דין או שקיים חשש לאי-צדק המצדיקים מתן רשות ערעור בגלגול שלישי (ראו, לדוגמה, רע"פ 2122/13 דבש נ' מדינת ישראל, פסקה 9 והאסמכתאות שם (9.5.2013); רע"פ 2744/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות שם (30.4.2013); רע"פ 4645/14 פריד נ' הועדה המרחבית לתכנון ובניה "מזרח השרון", פסקה 6 והאסמכתאות שם (26.11.2014)). בכל הנוגע לגזר הדין, נסבה הבקשה על הטענה כי הקנס שהושת על המבקש לא היה חלק מהסדר הטיעון. אלא שטענה זו נידונה ונדחתה, בין השאר, מן הטעם כי המבקש ובא כוחו לא טענו נגד הכללת רכיב של קנס, עת טענה לכך המשיבה בבית משפט השלום.

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ההחלטה לעיכוב ביצוע מיום 1.1.2015 בטלה. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בבית המאסר במגרש הרוסים בירושלים ביום 1.2.2015 עד השעה 11:00.

ניתנה היום, א' בשבט התשע"ה (21.1.2015).

ש ו פ ט
